

Dance With A Stranger i Lokstall 1 – et ustoppelig tog

22. mars 2019, kl. 10:22

Jeg kan dermed avkrefte eventuelle gemene rykter om at DWAS har gått ut på dato og av med AFP. Det selv om vi her snakker om klassisk rock- og pop-nostalgi.

Grunnstammen i bandet som til og fra har holdt det gående i imponerende 35 år består av gitarmagikeren Frode Alnæs, stemmen med stor S, Øivind «Elg» Elgenes og den rytmiske krydderhylla, bodøværingen og tromme-legenden Bjørn Jenssen. Bandet har gjentatte ganger forsøkt å nedlegge seg sjøl, men heldigvis uten å lykkes. Gammelt vennskap ruster ikke, ei heller musikerne.

There is a lot of people here tonight

Jeg har en liten mistanke om at årsaken til at Alnæs, Elgenes og Jenssen ikke gidder å sitte hjemme, men drar på veien, ikke handler om å sikre pensjonen. Det handler nok mer om en pasjon og applausen og hengivenheten fra et stort publikum.

Bandet, forsterket med tre musikere; Hilde Norbakken, Marie Klåpbakken og Ellen Brekken på henholdsvis tangenter, fele og bass, klemmer til fra første akkord av åpningslåten «Athmosphere» fra tredjealbumet med samme navn. De virkelig kickstarter siste helga i VU.

Ingen Elg i solnedgang. Øyvind Elgenes har fremdeles den særegne stemmen i behold. Foto: Monia Buyle

Riktignok tar det litt tid å få fyr i publikum, men når DWAS-motoren først var kommet godt i gang ble det kok i alle oss tusen. Oppdrag utført.

Look What You've Done

Katalogen til DWAS er vel et sted mellom rock, blues og soul og byr på et malmtog av hits, låter som beveger seg fra det helt saktmodige og sakrale til fuzz og vræl. Det handler rett og slett om musikalitet, samspill, instinkt, formidling og det aller viktigste; gode melodier som er ditto godt arrangert.

Og vi får dem nærmest alle sammen, hele rekka. Allsangfaktoren er høy og tar av med superhiten «Everyone Needs A Friend Sometimes», som amerikaneren Jeff Wasserman skrev sammen med Elg og Frode Alnæs. Den blir man faktisk aldri lei.

Ingen usynlige menn

Publikumsflørtten Frode Alnæs har en uimotståelig sjarm, fargerik fra tå til isse (for å si det sånn), talentløs på hockey, men er god til å ro malmbåt med tannstikker. Og leverer purt gitargull. Gitaristenes gitarist skaper øs. Instrumentalen som påstås ha sin opprinnelse i selveste Get-liga Narvik er, om ikke karriere-definerende, helt der oppe.

Elgenes, aldri anonym, har beholdt sin «svarte» funky soul-popstemme og tar vokalen til hårfestet. Det skader heller ikke at han har noen dyktige støttevokalister.

Bak enhver suksessfull mann...

Og så var det denne bassisten da, Ellen Brekken. I all hovedsak er det gitaristene som fester seg i folks bevissthet som kjennemerket på et bands vitalitet, skaperkraft genialitet eller galskap. Men selv de heteste gitaristene hadde ofte stått på vaklende musikalske bein om de ikke hadde hatt en klassebassist bak seg. Ikke helt Jaco Pastorius, men pokker så bra.

Det er en utakknemlig jobb å ta anmeldelsesnotater i en stappfull lokstall. Jeg har noen skriblerier som er vanskelige å tyde, men det kan se ut som jeg har forsøkt meg på ordene innfrir, energisk, tight, og med store bokstaver: EKSEPSJONELT GØY